

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 244

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 aprilie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 57 din 26 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	2–6	ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat	12
Decizia nr. 76 din 2 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	6–9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 114 din 9 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora	9–11	1. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrul Calafat (Dunăre km 791,5—792,5)	12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
254. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea		3.677. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind echivalarea și recunoașterea actelor de studii obținute în străinătate care nu corespund celor 3 cicluri de studii universitare tip Bologna implementate în România	13
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE	
		9. — Hotărâre privind aprobarea Normei nr. 7/2012 pentru modificarea Normei nr. 14/2009 privind utilizarea activului personal al participantului la un fond de pensii facultative	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 57

din 26 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baran Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.568/288/2010 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, și care formează obiectul Dosarului nr. 100D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 586D/2011, nr. 771D/2011, nr. 1.037D/2011, nr. 1.225D/2011 și nr. 1.475D/2011, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate cu obiect identic, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baran Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.568/288/2010 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, de Societatea Comercială „Orient” — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 7.930/182/2010 al Judecătoriei Baia Mare — Secția civilă, de Societatea Comercială „Agrevo” — S.R.L. din Corod în Dosarul nr. 1.104/324/2011 al Judecătoriei Tecuci, de Societatea Comercială „Comind Thamos” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 15.585/200/2011 al Judecătoriei Buzău — Secția civilă, de Judecătoria Focșani în Dosarul său nr. 7.245/231/2010 și de Ginel Trofin în Dosarul nr. 14.747/200/2011 al Judecătoriei Buzău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în Dosarul nr. 1.225D/2011, partea Direcția Regională de Drumuri și Poduri Iași a transmis note scrise în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 586D/2011, nr. 771D/2011, nr. 1.037D/2011, nr. 1.225D/2011 și nr. 1.475D/2011 la Dosarul nr. 100D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Consideră că textul de lege criticat nu aduce atingere drepturilor garantate prin dispozițiile constituționale și convenționale invocate de autorii excepției, impunerea obligației

de a plăti tariful de despăgubire criticat fiind o opțiune a legiuitorului pe care instanța de contencios constituțional nu o poate cenzura.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 11.677 din 10 decembrie 2010 și încheierile din 21 ianuarie 2011, 3 iunie 2011, 25 august 2011, 1 noiembrie 2011 și 11 noiembrie 2011 pronunțate în dosarele nr. 6.568/288/2010, nr. 7.930/182/2010, nr. 1.104/324/2011, nr. 15.585/200/2011, nr. 7.245/231/2010 și nr. 14.747/200/2011, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea, Judecătoria Baia Mare — Secția civilă, Judecătoria Tecuci, Judecătoria Buzău — Secția civilă și Judecătoria Focșani au sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Baran Impex” — S.R.L. din București, Societatea Comercială „Orient” — S.R.L. din Rădăuți, Societatea Comercială „Agrevo” — S.R.L. din Corod, Societatea Comercială „Comind Thamos” — S.R.L. din Focșani, de Judecătoria Focșani din oficiu și, respectiv, de Ginel Trofin în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva unor procese-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții reglementate prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată următoarele:

Autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 100D/2011 susține că textul de lege criticat impune în mod abuziv și nelegal obligația contravenientului de a achita, pe lângă amenda contravențională, și alte sume, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit. Arată că Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 nu cuprinde o definiție a noțiunii de „tarif de despăgubire”. În schimb, potrivit art. 3 alin. (1) teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în cadrul actelor normative care stabilesc contravenții se pot prevedea și tarife de determinare a despăgubirilor pentru pagubele pricinuite prin săvârșirea acestora, astfel că, în cazul în care s-a pricinuit o pagubă și există tarife de despăgubire, pe lângă sancțiunea contravențională se va aplica și despăgubirea, dar numai cu acordul expres al persoanei vătămate. Or, prin săvârșirea contravenției de a circula pe drumurile naționale fără rovinietă, autorul excepției susține că nu s-a produs vreo pagubă nici drumului, nici concesionarului acestuia pentru a necesita impunerea unei despăgubiri.

Autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 586D/2011 arată că textul de lege criticat instituie o dublă sancțiune pentru aceeași faptă și contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie un tratament discriminatoriu față de ceilalți cetățeni ai Uniunii Europene, care plătesc o singură astfel de taxă.

Autorul excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 771D/2011 invocă și încălcarea dreptului la un proces echitabil, ca urmare a faptului că instanța nu are posibilitatea de a determina în mod corect cuantumul despăgubirilor, în funcție de împrejurările în care s-a comis contravenția, ci este obligată să facă aplicarea tarifelor stabilite de legiuitor.

Autorii excepției ce formează obiectul dosarelor nr. 1.037D/2011 și nr. 1.475D/2011, precum și Judecătoria Focșani, care a ridicat din oficiu excepția ce formează obiectul Dosarului nr. 1.225D/2011, susțin că prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție. Astfel, aceștia arată că, dacă se consideră că tariful de despăgubire are natura juridică a unei despăgubiri al cărei cuantum este evaluat legal, atunci petentul este lipsit de orice mijloc legal de a contesta modalitatea de stabilire a acestuia, existența și întinderea prejudiciului și existența legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu. Prin plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, petentul nu poate contesta măsura obligării la plata tarifului de despăgubire, decât dacă această măsură ar fi calificată ca sancțiune, întrucât art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 acordă legitimare procesuală activă exclusiv părții vătămate, nu și contravenientului pentru a contesta despăgubirea. Or, aceasta reprezintă o încălcare a principiului egalității de arme, întrucât nu se pot administra probe care să tindă la dovedirea faptului că nu s-a produs un prejudiciu sau că prejudiciul produs este mai mic decât cel predeterminat legal. Precizează că nici instanța nu poate analiza legalitatea și temeinicia măsurii obligării contravenientului la plata tarifului de despăgubire, întrucât, potrivit art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aceasta scapă cenzurii instanței, cu excepția cazului în care însuși organul constatator, în favoarea căruia se plătește tariful de despăgubire, ar contesta această măsură, dar o asemenea contestație ar fi evident lipsită de interes. În ipoteza în care obligarea la plata tarifului de despăgubire este considerată o sancțiune, situație în care instanța investită cu soluționarea plângerii contravenționale are posibilitatea de a analiza și această măsură, se încalcă principiul aplicării unei singure sancțiuni principale pentru o faptă contravențională, care reprezintă aplicarea în materie contravențională a principiului din dreptul penal *non bis in idem*, potrivit căruia nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit încă o dată pentru aceeași faptă pentru care a fost deja urmărit sau condamnat. Autorii excepției consideră că măsura obligării la plata tarifului de despăgubire are natura unei sancțiuni, cu scop punitiv și represiv. Cuantumul tarifului de despăgubire este foarte ridicat și nu există nicio posibilitate de apreciere în concret a prejudiciului efectiv produs prin săvârșirea faptei contravenționale. În plus, fapta de a circula fără rovinietă valabilă reprezintă o contravenție de pericol, nesusceptibilă de a produce un prejudiciu material, concret, evaluabil. Ca atare, susțin că obligarea la plata tarifului de despăgubire reprezintă, de fapt, o altă sancțiune aplicabilă pentru aceeași faptă, întrucât între sancțiunea principală a amenzii contravenționale și sancțiunea obligării la plata tarifului de despăgubire nu se poate stabili un raport ca între sancțiunea principală și sancțiunea complementară în sensul art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, deoarece ambele au natură pecuniară și valori ridicate.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Judecătoria Baia Mare — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Tecuci opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, precizând că prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Buzău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, menționând că tariful de despăgubire stabilit prin textul de lege criticat are natura unui tarif de evaluare legală a prejudiciului, în sensul art. 23 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Arată că, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă acestea s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeinicii procesului-verbal și hotărăște asupra sancțiunii, a despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării, dacă este cazul. Așadar, instanța verifică și se pronunță inclusiv asupra tarifului de despăgubire, putând stabili în raport cu situația concretă din speță dacă se impune sau nu înlăturarea acestuia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul de vedere transmis la Dosarul nr. 1.037D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege ce formează obiectul acesteia nu aduce atingere accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil. Consideră că este evidentă distincția între amenda contravențională ca sancțiune principală contravențională, de natură administrativă, aplicabilă pentru nerespectarea obligației, prealabile, de achitare a tarifelor de utilizare a drumurilor naționale în condițiile ordonanței, pe de o parte, și sumele datorate cu titlu de tarif de despăgubire, pe de altă parte. Arată că, în cazul încălcării de către utilizatorii drumurilor naționale a obligației achitării tarifului de utilizare al cărui nivel este prevăzut în anexa nr. 1 la ordonanță, contravenienților le sunt aplicabile atât prevederile referitoare la sancțiunea ca amendă contravențională (răspundere contravențională), în cuantumul prevăzut în anexa nr. 2 din ordonanță, cât și prevederile referitoare la sumele datorate cu titlu de tarif de despăgubire (răspundere materială, civilă), prevăzute în anexa nr. 4 din același act normativ. Precizează că, astfel cum rezultă din anexele nr. 1 și 4 ale ordonanței, cuantumul tarifului de despăgubire datorat este echivalentul tarifului de utilizare pe durata cea mai mare (12 luni), aplicabil utilizatorilor drumurilor naționale. Mai arată că, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanței îi revine competența de a verifica legalitatea și temeinicia procesului-verbal de contravenție și de a se pronunța inclusiv asupra tarifului de despăgubire datorat.

Avocatul Poporului apreciază, în punctele de vedere transmise la dosarele nr. 100D/2011, nr. 586D/2011, nr. 1.225D/2011 și nr. 1.475D/2011, că textul de lege criticat este constituțional. În opinia sa, prevederile art. 25 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză, întrucât dreptul la libera circulație garantează, în condițiile legii, libertatea de mișcare a persoanelor în țară sau în străinătate și nu vizează nici mijloacele materiale care pot concura la efectuarea acestor deplasări, nici plata unor taxe pentru folosirea drumurilor publice. Observă că prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 se instituie tariful de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România pentru toate vehiculele înmatriculate și pentru toți utilizatorii români și străini, structurat în funcție de perioada de

parcurs și staționare, încadrarea în clasa de emisii poluante, masa totală maximă autorizată și numărul de axe. De asemenea, textul de lege criticat nu conține elemente de natură să determine un tratament inegal sau discriminatoriu între utilizatorii de vehicule. Consideră, totodată, că nu este nesocotit dreptul de acces liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 31 alin. (1) și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, împotriva procesului-verbal de contravenție se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia, iar plângerea, împreună cu dosarul cauzei, se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 8/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 30 ianuarie 2010. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(3) *Contravenientul are obligația de a achita, pe lângă amenda contravențională, cu titlu de tarif de despăgubire, în funcție de tipul vehiculului folosit fără a deține rovinietă valabilă, sumele stabilite potrivit anexei nr. 4.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 25 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căruia legea stabilește condițiile exercitării dreptului la liberă circulație. Se invocă, totodată, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, legiuitorul român a apreciat necesar să instituie obligația plății unui tarif pentru utilizarea rețelei de drumuri naționale din România, aplicabil tuturor utilizatorilor români și străini, pentru toate vehiculele înmatriculate, astfel cum se precizează în art. 1 alin. (2) al actului normativ menționat. Neachitarea acestui tarif reprezintă contravenție și se sancționează cu amendă, limitele acesteia fiind stabilite în funcție de tipul vehiculului și fiind cuprinse în anexa nr. 2 la ordonanță.

Distinct de sancțiunea amenzii, textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate prevede că în sarcina contravenientului se reține și obligația de a achita, cu titlu de tarif de despăgubire, o anumită sumă de bani, precizată în anexa nr. 4 la ordonanță, în funcție de tipul vehiculului care a fost folosit fără a deține rovinietă valabilă, adică în lipsa

documentului sau înregistrării în format electronic care atestă achitarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România.

Obligarea la plata acestui tarif de despăgubire este o consecință a răspunderii civile delictuale subiective a contravenientului ca urmare a săvârșirii unei fapte ilicite, respectiv utilizarea rețelei de drumuri fără plata tarifului corespunzător, care a avut ca rezultat un prejudiciu cauzat Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România.

Principala critică de neconstituționalitate formulată constă în faptul că instanțele de judecată nu au posibilitatea de a dimensiona acest tarif de despăgubire în funcție de paguba efectiv suferită, ceea ce ar conduce, în opinia unora dintre autorii excepției, la nesocotirea dreptului la un proces echitabil.

Cu privire la acest aspect, Curtea reține că, potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, actele normative pot cuprinde, pe lângă amenda contravențională ca sancțiune de drept administrativ, și tarife de determinare a despăgubirilor pentru prejudiciile pricinuite prin săvârșirea contravenției. Ținând cont de acest cadru general, reprezentat de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, legiuitorul a prevăzut, prin Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, obligația plății unui tarif de despăgubire fix, pe categorii de autovehicule, în sarcina utilizatorilor români și străini ai rețelei de drumuri naționale din România ce se află în administrarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România. Curtea reține că, în concepția actului normativ criticat, utilizatorul a săvârșit o faptă ilicită (folosirea drumului național fără rovinietă), prin care a cauzat un prejudiciu rețelei de drumuri naționale prin uzarea și degradarea acestora și, totodată, există un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul, acesta fiind rezultatul direct al acțiunii de folosirea drumurilor naționale fără plata rovinietei. Prin urmare, stabilirea tarifului de despăgubire este întemeiată pe dreptul Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România de a beneficia de repararea prejudiciului cauzat prin fapta ilicită săvârșită de utilizator.

Din cele de mai sus, rezultă că, prin demonstrarea faptei ilicite săvârșite de către utilizator, se naște o prezumție legală absolută în favoarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România în privința existenței prejudiciului — sub forma tarifului de despăgubire — și a raportului de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită. Valoarea prejudiciului suferit este stabilită în quantum fix, în funcție de categoria autovehiculului, pentru a se evita o *probatio diabolica* în sarcina administratorului drumului național, în caz contrar, acesta fiind pus în situația de a demonstra în instanță potrivit principiului *onus probandi incumbit actori* prejudiciul suferit, aspect care este imposibil de determinat în cazuri individuale, ca urmare a multitudinii de elemente variabile ce intervin în această apreciere. De aceea, pentru a echilibra poziția părților din acest raport procesual, legiuitorul a recurs la prezumarea unui prejudiciu fix, determinat, pentru acoperirea căruia este datorat tariful de despăgubire. În privința quantumului acestui tarif de despăgubire, Curtea observă că acesta nu intră în sfera de incidență a art. 56 din Constituție. Relația dintre administratorul drumului și utilizatorul fără rovinietă este guvernată de răspunderea civilă delictuală, ceea ce presupune repararea prejudiciului suferit potrivit întinderii sale. Așadar, nu există nicio legătură între tariful de despăgubire și taxa de utilizare a drumului, fiecare având altă natură și alt regim juridic, astfel încât nu se pot face comparații între quantumurile acestora. În privința tarifului de despăgubire, legiuitorul a apreciat că sumele prevăzute în anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 reflectă în mod generic gradul de uzură a carosabilului prin

folosirea drumului național fără plata rovinietei, situație cunoscută de utilizatori, astfel încât aceștia pot avea reprezentarea consecințelor faptei de a nu respecta obligația prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002.

În consecință, este neîntemeiată critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală ca urmare a imposibilității contravenientului de a contesta modalitatea de stabilire a prejudiciului, existența și întinderea acestuia și existența legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu. Aceasta, deoarece prin plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, contravenientul are posibilitatea de a contesta atât sancțiunea contravențională, cât și existența faptei cauzatoare de prejudiciu.

Curtea nu poate reține nici critica referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil motivată prin pretinsa nesocotire a principiului *non bis in idem*. Semnificația acestuia este aceea că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă. Transpus la domeniul contravențional, acesta s-ar referi așadar la interdicția de a se pronunța două hotărâri judecătorești definitive cu privire la săvârșirea aceleiași contravenții. Prevederile de lege criticate nu vizează însă o asemenea ipoteză. De fapt, autorii excepției au în vedere o altă semnificație a principiului enunțat, și anume cea potrivit căreia este interzisă aplicarea a două sancțiuni principale pentru aceeași faptă, regulă cuprinsă în art. 5 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care reprezintă norma generală în materie contravențională, fiind și o aplicare a art. 23 alin. (12) din Constituție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia Curții Constituționale nr. 1.360 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2009, Decizia de inadmisibilitate din 28 iunie 2011 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Ioan Pop împotriva României* și Hotărârea din 1 februarie 2005 pronunțată de instanța de la Strasbourg în Cauza *Ziliberg împotriva Moldovei*). Or, așa cum s-a arătat mai sus, tariful de despăgubire nu are natura unei sancțiuni contravenționale, ci a unei modalități de acoperire a unui prejudiciu material.

Curtea constată că posibilitatea cumulării răspunderii contravenționale cu răspunderea civilă delictuală și, subsecvent, impunerea achitării concomitente a unei amenzi contravenționale și a unui tarif de despăgubire se justifică prin diferența esențială dintre fundamentele fiecărui tip de răspundere. Astfel, dacă în cazul răspunderii contravenționale se urmărește sancționarea unei conduite ilicite, prin stabilirea răspunderii civile se tinde la repararea prejudiciului produs unui anumit subiect de drept, în speță Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România. Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 3 octombrie 2003, aceasta este persoană juridică română de interes strategic național, care desfășoară, în principal, activități de interes public național în domeniul administrării drumurilor naționale și autostrăzilor. De aceea, stabilirea pe cale legală a tarifului de despăgubire se impune în vederea asigurării unei modalități eficiente de recuperare a prejudiciului suferit, în considerarea importanței protejării rețelei de drumuri naționale din România și a necesității menținerii acesteia într-o stare care să ofere deopotrivă siguranță circulației și condiții optime pentru desfășurarea traficului rutier.

Curtea constată că nu poate reține nici critica referitoare la contrarietatea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, generată, în opinia unuia dintre autorii excepției, de faptul că prevederile art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 ar institui, pentru cetățenii români, un tratament discriminatoriu față de ceilalți cetățeni ai Uniunii Europene, care plătesc o taxă unică pentru utilizarea infrastructurii de transport rutier. În acest sens, Curtea observă că reglementările existente în legislațiile altor state membre ale Uniunii Europene nu pot constitui repere de referință pentru aprecierea eventualelor diferențe de tratament între cetățenii români și cei străini. Ca o consecință a principiului constituțional al universalității, consacrat de art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională examinează exclusiv constituționalitatea legislației naționale, neavând competența de a compara regimul juridic intern aplicabil într-o materie cu cel existent în ordinea juridică a altor state cu privire la același domeniu de reglementare. Cu alte cuvinte, Curtea nu poate examina diferențe de tratament existente între cetățeni supuși unor sisteme legislative diferite. Faptul că în alte state membre ale Uniunii Europene au fost instituite modalități specifice de reglementare a unui anumit domeniu nu poate să conducă la concluzia unei inegalități de tratament juridic între cetățenii români și cei străini.

Curtea constată că, pe teritoriul statului român, textul de lege criticat se aplică în mod identic atât cetățenilor români, cât și celor străini care circulă pe drumurile publice din România, cu încălcarea obligației legale de achitare a tarifului de utilizare a acestora. Dispozițiile art. 1 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 sunt revelatoare în acest sens, precizând explicit că „*Tariful de utilizare se aplică în mod nediscriminatoriu pentru utilizatorii români și utilizatorii străini ai rețelei de drumuri naționale din România [...]*”. De asemenea, art. 1 alin. (2) din același act normativ prevede că tariful de utilizare se aplică tuturor utilizatorilor români și străini pentru toate vehiculele înmatriculate care sunt folosite pe rețeaua de drumuri naționale din România.

De altfel, Curtea observă că, în art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, se menționează că aceasta transpune Directiva 1.999/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 1999 de aplicare a taxelor la vehiculele grele de marfă pentru utilizarea anumitor infrastructuri, publicată în Jurnalul Oficial al Comunității Europene nr. L 187/42 din 20 iulie 1999, numai în ceea ce privește tarifarea utilizării infrastructurii de transport rutier.

În fine, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine nici dispozițiilor art. 25 din Constituție. Prin Decizia nr. 181 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 21 ianuarie 2002, Curtea a reținut că Legea fundamentală garantează dreptul la liberă circulație în țară și în străinătate, dar condițiile exercitării acestui drept sunt stabilite prin lege, observând totodată că prevederile constituționale nu se referă și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație, fiecare cetățean având posibilitatea de a utiliza mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloace de transport în comun sau personale). Pe de altă parte, „libera circulație” se desfășoară potrivit unor reguli stabilite prin lege, reguli care au ca finalitate ocrotirea unor valori economice și sociale, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și a unei normale desfășurări a relațiilor interstatuale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baran Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.568/288/2010 al Judecătoriai Râmnicu Vâlcea, de Societatea Comercială „Orient” — S.R.L. din Rădăuți în Dosarul nr. 7.930/182/2010 al Judecătoriai Baia Mare — Secția civilă, de Societatea Comercială „Agrevo” — S.R.L. din Corod în Dosarul nr. 1.104/324/2011 al Judecătoriai Tecuci, de Societatea Comercială „Comind Thamos” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 15.585/200/2011 al Judecătoriai Buzău — Secția civilă, de Judecătoria Focșani, din oficiu, în Dosarul nr. 7.245/231/2010 și de Ginel Trofin în Dosarul nr. 14.747/200/2011 al Judecătoriai Buzău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 ianuarie 2012.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 2 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 10 lit. b), art. 11 și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comimpex Cezar” — S.R.L. din comuna Valu lui Traian, județul Constanța, în Dosarul nr. 39.595/212/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 777D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.390D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) și art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. din Abrud în Dosarul nr. 2.173/203/2010 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.390D/2011 la Dosarul nr. 777D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 815/RCA din 20 aprilie 2011 și prin Încheierea nr. 901/R/2011 din 10 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 39.595/212/2009 și nr. 2.173/203/2010, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 10 lit. b), art. 11 și ale art. 14, respectiv ale art. 10 lit. b) și art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comimpex Cezar” — S.R.L. din comuna Valu lui Traian, județul Constanța, și de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. din Abrud în cauze având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentințelor prin care a fost respinsă plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale lasă loc unor interpretări contradictorii, întrucât acestea nu menționează cazurile în care nu este obligatorie emiterea facturilor fiscale, iar cele ale art. 1 alin. (3) au o formulare „ambiguă și subversivă”, deoarece nu precizează care sunt excepțiile de la obligația operatorului economic de a emite bonuri fiscale pentru bunurile vândute cu amănuntul și facturile fiscale pentru vânzările cu ridicata. De asemenea, se consideră că art. 10 lit. b) nu reflectă gradul de vinovăție al operatorului economic, iar sancțiunea aplicată nu are nicio logică în actuala economie de piață.

Totodată, în opinia autorului, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 57, precum și celor referitoare la ocrotirea proprietății private în mod egal, indiferent de titular.

În continuare se arată că, prin prevederile legale reținute de agentul constatator ca temei al antrenării răspunderii contravenționale se încalcă liberul acces la o activitate economică, la liberă inițiativă și se încearcă aplicarea unor limitări în cazul unor activități care nu sunt de natură publică. Totodată, în opinia autorului excepției, statul trebuie să asigure libertatea comerțului, or aplicarea sancțiunilor și cuantumul nejustificat, în raport cu pericolul social al faptelor contravenționale, au ca efect distrugerea operatorului economic și preluarea de către stat a patrimoniului acestuia, ceea ce echivalează cu o expropriere.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este nefundată, întrucât dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autoarea excepției, în condițiile în care legiuitorul a stabilit desfășurarea activităților comerciale într-un climat de ordine și prevenire a eventualelor abuzuri și disfuncționalități în desfășurarea activităților economice de către societățile comerciale.

Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 1.390D/2011, își menține punctul de vedere comunicat anterior și reținut în deciziile Curții Constituționale, spre exemplu în Decizia nr. 1.100 din 16 octombrie 2008, Decizia nr. 1.255 din 25 noiembrie 2008, Decizia nr. 210 din 17 februarie 2009 sau Decizia nr. 721 din 2 iunie 2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din actele de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1, art. 10 lit. b), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare. Din analiza actelor de sesizare și ale notelor autorilor excepției de neconstituționalitate reiese că, în realitate, critica de neconstituționalitate vizează numai art. 1 alin. (1) și (3), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1) și (3): „(1) *Operatorii economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul, precum și prestări de servicii direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale.*

[...]

(3) *Aparatele de marcat electronice fiscale sunt livrate prin distribuitori autorizați. În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin distribuitor autorizat se înțelege operatorul economic pe numele căruia a fost eliberat avizul prevăzut la art. 5 alin. (2). Distribuitorul autorizat are dreptul de a comercializa aparatele de marcat electronice fiscale, inclusiv produsele complementare acestora, pentru care a obținut avizul, precum și obligația să asigure service la aceste aparate atât în mod direct, cât și prin alți operatori economici acreditați de către acesta, denumiți în continuare unități acreditate pentru comercializare și/sau service. Distribuitor autorizat nu poate fi decât producătorul sau importatorul aparatului respectiv. În situația defectării aparatelor de marcat electronice fiscale utilizatorii sunt obligați ca în momentul constatării defectării să anunțe distribuitorul autorizat care a livrat aparatul sau, după caz, unitatea de service acreditată a acestui distribuitor autorizat.”;*

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:*

[...]

b) *neîndeplinirea obligației operatorilor economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative;*”;

— Art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3): „(1) *Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel:*

[...]

b) *faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 10.000 lei;*

[...]

(3) *Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând operatorilor economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității operatorilor economici, potrivit art. 14.”;*

— Art. 14 alin. (2): „(2) *Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 23 alin. (11) potrivit căruia, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”, art. 44 alin. (2) teza întâi și alin. (8) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 referitor la contribuții financiare, art. 57 care prevede exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință, fără a fi încălcate drepturile și libertățile celorlalți, precum și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitor la economia României. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevede că „*Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea reține că autoarea excepției este nemulțumită de faptul că acestea nu menționează cazurile în care nu este obligatorie emiterea facturilor fiscale, având o formulare „ambiguă și subversivă”, și nu precizează care sunt excepțiile de la obligația operatorului economic de a emite bonuri fiscale pentru bunurile vândute cu amănuntul și facturile fiscale pentru vânzările cu ridicata.

Or, din economia textelor criticate reiese că acestea prevăd, pe de o parte, că operatorii economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul, precum și prestări de servicii direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale și nu stabilesc vreo excepție de la obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale, iar, pe de altă parte, reglementează livrarea de aparate de marcat electronice fiscale prin distribuitorii autorizați.

Ca atare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 apare ca neîntemeiată.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea constată că acestea au constituit în numeroase rânduri obiect al excepției de neconstituționalitate, raportat la critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 721 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 7 septembrie 2011, Decizia nr. 506 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 25 iunie 2010, sau Decizia nr. 670 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că stabilirea unor contravenții și a unor sancțiuni reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie, în contextul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. În situația textului de lege criticat, reglementarea contravenției este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală. Operatorul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care acesta nu respectă prevederile legale.

De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la justificarea sumelor de bani găsite la punctele de vânzare aparținând operatorilor economici. Consecința încălcării acestor dispoziții legale o constituie confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată. Curtea a mai constatat că textele de lege criticate dau expresie prevederilor constituționale în virtutea cărora „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”, fiind, deci, în deplină concordanță cu textele constituționale menționate în susținerea excepției.

De asemenea, Curtea a reținut că sancțiunea suspendării activității unității care nu a respectat obligațiile stabilite de lege reprezintă o măsură prin care statul dă expresie obligațiilor instituite prin art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție și nu aduce atingere libertății comerțului sau valorificării factorilor de producție.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a arătat că textele de lege criticate nu instituie o răspundere obiectivă, întrucât, fiind vorba de săvârșirea unor contravenții, nu se poate aplica niciodată o

sanctiune contravențională în lipsa elementului vinovăției, care este de esența acesteia. Existența sau inexistența vinovăției este un element al stării de fapt, a cărei apreciere este de atributul exclusiv al instanței de judecată, căreia persoana sancționată contravențional i se poate adresa fără nicio îngrădire, beneficiind în mod corespunzător de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte deja examinate de Curte prin deciziile menționate și având în vedere că nu au intervenit elemente noi,

de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în acestea își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În aceste condiții nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 56 și 57 din Constituție, având în vedere conținutul reglementărilor criticate, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3), art. 10 lit. b), art. 11 alin. (1) lit. b) și alin. (3) și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comimpex Cezar” — S.R.L. din comuna Valu lui Traian, județul Constanța, în Dosarul nr. 39.595/212/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Detunata” — S.A. din Abrud în Dosarul nr. 2.173/203/2010 al Tribunalului Alba — Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114

din 9 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor

privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sanex Com” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 15.668/325/2011 al Judecătoriei Timișoara — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.389D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Autoritatea Rutieră Română — Agenția Timiș, consilier juridic Arabela Nicolau, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente. Aceasta reiterează considerentele reținute de instanța de contencios constituțional în materie,

respectiv Decizia nr. 557 din 15 mai 2008, care se referă, în principal, la existența, pe de o parte, a unui raport de prepușenie între societatea de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acesteia, în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto o anumită conduită, precum și, pe de altă parte, la acțiunea în regres pe care comitentul o are la dispoziție împotriva prepusului, argumente ce au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pentru aceleași argumente expuse și de partea prezentă. În ceea ce privește raportul dintre legislația națională și cea europeană, adus în discuție de autorul excepției prin invocarea Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, se arată că aplicarea legislației europene este un atribut exclusiv al instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 15.668/325/2011, **Judecătoria Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**, excepție de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Sanex Com” — S.R.L. din Deva într-o cauză privind soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin normelor art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, prin aceea că nu respectă prevederile Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, regulament ce stă la baza adoptării Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 și care se întemeiază pe ideea că răspunderea nu poate fi atrasă decât pentru acele fapte ce pot fi imputate în mod direct întreprinderii de transport sau reprezentanților legali ai acestora. Or, textul de lege atacat sancționează cu amendă societatea de transport pentru fapte săvârșite de către conducătorii auto angajați ai acesteia și care se referă la gestionarea programului de condus. Atât timp cât conducătorului auto nu i se impută nerespectarea prevederilor legii privind această obligație, se ajunge ca societatea de transport rutier să fie sancționată nelegal, ceea ce reprezintă o transpunere în dreptul intern a legislației europene în materie în dezacord cu prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție.

Judecătoria Timișoara — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Deși contravenția sancționată de textul de lege criticat este săvârșită în mod direct și nemijlocit de către conducătorul auto, se arată că între acesta și societatea de transport există un raport de prepușenie, în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto respectarea prevederilor legale în materie. Totodată, comitentul are la dispoziție acțiunea în regres împotriva prepusului său, astfel că stabilirea în sarcina operatorului de transport a amenzii contravenționale pentru o faptă săvârșită de conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie, și, prin urmare, instanța de judecată apreciază că textul legal criticat nu contravine

Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Curtea Constituțională a arătat în jurisprudența sa în materie, de pildă prin Decizia nr. 683 din 11 septembrie 2007, Decizia nr. 934 din 7 iulie 2011 sau Decizia nr. 1.324 din 11 octombrie 2011, că între întreprindere sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto există un raport de prepușenie, în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și a documentelor prevăzute de lege, dar și că răspunderea comitentului, fiind o formă de răspundere pentru fapta altuia, pune la dispoziția acestuia acțiunea în regres împotriva prepusului, care este răspunzător în mod direct și nemijlocit.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 sunt constituționale. Astfel cum s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 683 din 11 septembrie 2007 sau Decizia nr. 540 din 28 aprilie 2011, între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto există un raport de prepușenie, care presupune obligația primului de a impune conducătorului auto o anumită conduită în trafic, care să nu contravină prevederilor legale, astfel că este justificată obligarea comitentului la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de prepusul său. În plus, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile părții prezente, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. unic pct. 6 din Legea nr. 52/2010 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 25 martie 2010. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

Art. 9 alin. (1) lit. c): „(1) *Contravențiunile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează: (...) c) cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei — faptele prevăzute la alin. (1) pct. 15—16, 18—20, 22—26, 28—30, 36 și 38, aplicabilă conducătorului auto, și faptele prevăzute la alin. (1) pct. 1—11, 31 și 32, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege examinat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, care au următorul cuprins: „(1) *Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) *Tratele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.*”

Autorul excepției face trimitere la prevederile Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3.821/85 și (CE) nr. 2.135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3.820/85 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 102 din 11 aprilie 2006.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate invocate, Curtea Constituțională constată că prevederile art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 stabilesc sancțiunile corespunzătoare săvârșirii contravențiilor prevăzute la art. 8 din ordonanță, acestea constând în amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei, aplicabilă, după caz, conducătorului auto sau întreprinderii/operatorului de transport rutier. Textul legal criticat a mai fost examinat de Curtea Constituțională prin prisma unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, referitoare la aplicarea sancțiunii amenzii întreprinderii sau operatorului de transport rutier pentru fapte săvârșite în mod direct și nemijlocit de către conducătorul auto.

Prin Decizia nr. 683 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, Curtea a reținut că obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acesteia/acestuia, raport în virtutea căruia

comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și a documentelor prevăzute de lege. Totodată, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

Considerentele reținute de Curtea Constituțională prin decizia indicată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, având în vedere similitudinea aspectelor de neconstituționalitate invocate.

Distinct de cele menționate, Curtea observă că autorul excepției invocă prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, cu trimitere la Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului. Or, art. 11, intitulat „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, se referă la tratate, în sensul Legii nr. 590/2003 privind tratatele, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 12 ianuarie 2004. Acest instrument juridic de drept internațional, deși în contextul normei constituționale indicate dobândește valențe *lato sensu*, nu poate fi confundat cu regulamentul adoptat la nivelul Uniunii Europene, act juridic ce se încadrează în legislația secundară a dreptului european. Prin urmare, sub acest aspect, dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție nu pot fi incidente în cauză. Având în vedere motivarea scrisă a autorului excepției, reiese că temeiul constituțional pe care acesta ar fi trebuit în mod corect să îl invoce este art. 148 alin. (2), care se referă la prioritatea pe care o au „*celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu*” față de dispozițiile contrare din legile interne. Or, cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională a arătat, de exemplu prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de judecată. Este o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate. Curtea a constatat că, în raporturile dintre legislația comunitară și cea națională (cu excepția Constituției), se poate vorbi numai de prioritate de aplicare a celei dintâi față de cealaltă, chestiune ce intră în competența instanțelor judecătorești. Ca atare, sub acest aspect, critica de neconstituționalitate formulată nu poate fi reținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sanex Com” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 15.668/325/2011 al Judecătoriei Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 12 octombrie 2011, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — Valoarea totală a ajutoarelor de stat prevăzute la art. 1 este de 800.359 mii lei și se asigură de la bugetul de stat,

în limita prevederilor bugetare aprobate Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe anul 2012.”

2. **La articolul 3, după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:**

„d) lunar, pentru categoria de ajutor de stat prevăzută la nr. crt. 5 din anexă.”

3. **La anexă, după numărul curent 4 se introduce un nou număr curent, numărul curent 5, cu următorul cuprins:**

„5.	Ajutoare pentru sectorul creșterii animalelor [art. 10 lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Ajutoare de stat destinate acoperirii costurilor legate de întocmirea și menținerea registrului genealogic și de determinarea calității genetice a raselor de animale	1 ianuarie 2012— 31 decembrie 2012	21.000”
-----	---	---	---------------------------------------	---------

4. **La anexă, valoarea totală de 779.359 se înlocuiește cu valoarea de 800.359.**

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Stelian Fui

Ministrul afacerilor europene,

Leonard Orban

Ministrul finanțelor publice,

Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 3 aprilie 2012.

Nr. 254.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

privind încetarea concesiunii miniere de exploatare a nisipului și pietrișului din perimetrul Calafat (Dunăre km 791,5—792,5)

Având în vedere:

— Referatul Direcției generale inspecție, supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere nr. 401.287 din 28 martie 2012;

— art. 31 lit. b) coroborat cu art. 32 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 37 alin. (1) din Legea nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezenta decizie.

Art. 1. — Concesiunea minieră de exploatare din perimetrul Calafat (Dunăre km 791,5—792,5), județul Dolj, convenită prin Licența de concesiune nr. 2.189/2001, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și

Societatea Comercială S.U.C.P.I. — S.A. Craiova, în calitate de concesionar, încetează la data publicării prezentei decizii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

Alexandru Pătruți

București, 3 aprilie 2012.

Nr. 1.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN**privind echivalarea și recunoașterea actelor de studii obținute în străinătate care nu corespund celor 3 cicluri de studii universitare tip Bologna implementate în România**

În conformitate cu dispozițiile Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 288/2004 privind organizarea studiilor universitare, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 172/1998 privind ratificarea Convenției cu privire la recunoașterea atestatelor obținute în învățământul superior în statele din regiunea Europei, adoptată la Lisabona la 11 aprilie 1997,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 49/1999 privind înființarea Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și a Ordinului ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 4.022/2008*) privind organizarea și funcționarea Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, cu modificările ulterioare,

în conformitate cu Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.223/2012 pentru aprobarea Metodologiei de recunoaștere a perioadelor de studii efectuate în străinătate,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 536/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor recunoaște, în vederea accesului pe piața forței de muncă, nivelul actelor de studii obținute în străinătate care nu corespund celor 3 cicluri de studii universitare tip Bologna implementate în România.

(2) Instituțiile de învățământ superior acreditate din România echivalează actele de studii obținute în străinătate care nu corespund celor 3 cicluri de studii universitare tip Bologna implementate în România, în vederea continuării studiilor în România în cadrul aceluiași ciclu de studii universitare cu cel absolvit în străinătate.

(3) Actele de studii obținute în străinătate care corespund celor 3 cicluri de studii universitare tip Bologna implementate în România, din punctul de vedere al duratei, numărului de credite transferabile acumulate și al specializării, se recunosc și se echivalează în continuare de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor.

Art. 2. — (1) Echivalarea și recunoașterea studiilor prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2) se aplică pentru:

a) diplome de licență care nu corespund numărului minim de credite/ani de studii aprobat prin hotărâre a Guvernului pentru programele de studii și specializările acreditate/autorizate din România;

b) diplome de master a căror durată, cumulată cu durata ciclului de studii universitare de licență, nu atestă cel puțin 300 de credite de studii transferabile.

(2) Diplomele care dau acces la învățământ superior obținute în străinătate se echivalează sau se recunosc de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, în vederea admiterii în România la ciclul I - studii universitare de licență.

Art. 3. — (1) Instituțiile de învățământ superior elaborează o metodologie proprie pentru echivalarea și recunoașterea diplomelor prevăzute la art. 2.

(2) Centrele de resurse de informare și documentare, denumite în continuare *CRID*, înființate în baza art. 2 din

Metodologia de recunoaștere a perioadelor de studii efectuate în străinătate, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.223/2012, pun în aplicare dispozițiile metodologiei menționate la alin. (1).

(3) În procedura de evaluare în vederea recunoașterii și/sau a echivalării diplomelor prevăzute la art. 2, *CRID*-urile analizează și verifică:

- a) statutul instituției de învățământ superior emitente;
- b) nivelul diplomei;
- c) numărul de ani de studii;
- d) numărul de credite/puncte transferabile acumulate;
- e) domeniul de studiu/profilul/programul de studiu/specializarea/forma de învățământ;
- f) curriculumul;
- g) volumul de muncă/rezultatele învățării;
- h) calificarea profesională.

Art. 4. — Dosarele de echivalare sau recunoaștere care se încadrează în prevederile art. 1 alin. (3), depuse la instituțiile de învățământ superior, se transmit de către aceste instituții Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, cu respectarea cadrului general de organizare și desfășurare a admiterii în cele 3 cicluri de studii universitare.

Art. 5. — Prevederile prezentului ordin se aplică cetățenilor din statele membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European și din Confederația Elvețiană.

Art. 6. — De la data intrării în vigoare a prezentului ordin, instituțiile de învățământ superior transmit Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, la fiecare 6 luni, o statistică cu privire la situația dosarelor de echivalare a diplomelor menționate la art. 2 alin. (1).

Art. 7. — Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și instituțiile de învățământ superior vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Cătălin Ovidiu Baba

București, 4 aprilie 2012.
Nr. 3.677.

*) Ordinul nr. 4.022/2008 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Normei nr. 7/2012 pentru modificarea Normei nr. 14/2009 privind utilizarea activului personal al participantului la un fond de pensii facultative

Având în vedere Nota de fundamentare nr. 1.032 din 21 martie 2012 a Direcției reglementare și autorizare, în temeiul dispozițiilor art. 77 alin. (3) și (4), art. 93 și 94 din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, conform prevederilor art. 16, 21, 22, art. 23 lit. f) și art. 24 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private emite următoarea hotărâre:

Art. 1. — Se aprobă Norma nr. 7/2012 pentru modificarea Normei nr. 14/2009 privind utilizarea activului personal al participantului la un fond de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 22/2009, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 606 din 2 septembrie 2009, prevăzută în anexa care face parte din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre și norma menționată la art. 1 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția secretariat și directorul general asigură ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Președintele Comisiei de Supraveghere
a Sistemului de Pensii Private,
Mircea Oancea

București, 4 aprilie 2012.
Nr. 9.

ANEXĂ

NORMA Nr. 7/2012

pentru modificarea Normei nr. 14/2009 privind utilizarea activului personal al participantului la un fond de pensii facultative

Având în vedere prevederile art. 77 alin. (3) și (4), art. 93 și 94 din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul dispozițiilor art. 16, 21, 22, art. 23 lit. f) și art. 24 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private emite prezenta normă.

Art. I. — Norma nr. 14/2009 privind utilizarea activului personal al participantului la un fond de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 22/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 2 septembrie 2009, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) beneficiază de pensie de invaliditate în condițiile Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea pensiilor publice*”.

2. La articolul 4, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) intrarea în posesia contravalorii activului personal net, ca plată unică”.

3. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Participantul care, după împlinirea vârstei de 60 de ani, continuă să desfășoare o activitate în sensul art. 74 alin. (1) din Lege are dreptul să solicite oricând, pe baza unei cereri de plată, contravaloarea activului personal net.”

4. La articolul 6, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) În cazul prevăzut la art. 94 lit. b) din Lege, participantul are dreptul să obțină contravaloarea activului personal net, ca plată unică.

(2) În cazul invalidității de gradul I și în cazul invalidității de gradul II, când se constată pierderea totală a capacității de muncă, participantul are dreptul să obțină contravaloarea activului personal net.”

5. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Prescripția dreptului de a cere plata contravalorii activului personal net al participantului decedat începe să curgă de la data decesului sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de declarare a decesului.”

6. Titlul capitolului III va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL III

Plata sumei reprezentând contravaloarea activului personal net”

7. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Plata sumei reprezentând contravaloarea activului personal net al participantului/beneficiarului se efectuează prin virament în cont bancar sau prin mandat postal.”

8. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Pentru a primi contravaloarea activului personal net în condițiile art. 6 alin. (2), participantul, personal sau prin mandatar având procură specială și autentică, depune la sediul administratorului fondului de pensii facultative următoarele documente:

a) cerere scrisă prin care solicită plata drepturilor cuvenite;

b) copia deciziei administrative privind acordarea pensiei de invaliditate;

c) copia deciziei medicale privind capacitatea de muncă, decizie care conține mențiunea «nerezizibil prin afecțiune» sau «nerezizibil» conform Legii pensiilor publice, după caz;

d) copia actului de identitate valabil la data depunerii cererii, cu semnătura în original pe aceeași pagină cu imaginea reprodușă prin copiere;

e) copia certificatului de încadrare în grad de handicap grav sau accentuat eliberat de comisiile teritoriale de evaluare a persoanelor adulte cu handicap sau o declarație pe propria răspundere privind faptul că nu deține acest certificat, după caz.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) lit. b)–e) se prezintă în original și în copie, administratorul păstrând copiile acestora după ce verifică conformitatea cu originalul, sau în copie legalizată.

(3) În situația în care participantul este reprezentat prin mandatar, mandatarul depune, de asemenea, copia actului său de identitate, valabil la data depunerii cererii, cu semnătura în original pe aceeași pagină cu imaginea reprodușă prin copiere.”

9. **Articolul 12 va avea următorul cuprins:**

„Art. 12. — (1) Pentru a primi contravaloarea activului personal net în conformitate cu prevederile art. 7, fiecare beneficiar, personal sau prin mandatar având procură specială și autentică, depune la sediul administratorului fondului de pensii facultative următoarele documente:

a) cerere scrisă prin care își revendică drepturile;

b) copia certificatului de deces;

c) copia certificatului de moștenitor/legatar ori a certificatului de moștenitor suplimentar, după caz, sau copia hotărârii judecătorești definitive și irevocabile, din care să rezulte calitatea de moștenitor/legatar și cota-parte convenită din activul personal net al participantului decedat;

d) copia actului de identitate valabil la data depunerii cererii, cu semnătura în original pe aceeași pagină cu imaginea reprodușă prin copiere.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) lit. b)–d) se prezintă în original și în copie, administratorul păstrând copiile acestora după ce verifică conformitatea cu originalul, sau în copie legalizată.

(3) În situația în care beneficiarul este reprezentat prin mandatar, mandatarul depune, de asemenea, copia actului său de identitate, valabil la data depunerii cererii, cu semnătura în original pe aceeași pagină cu imaginea reprodușă prin copiere.”

10. **La articolul 13, alineatele (1) și (4) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 13. — (1) În cererea scrisă, depusă la sediul administratorului, participantul/beneficiarul sau mandatarul, după caz, indică modalitatea de efectuare a plății sumelor convenite, respectiv prin mandat poștal sau prin virament în cont bancar.

(4) Plata sumelor prevăzute la alin. (1) se face către participantul/beneficiarul fondului de pensii facultative, reprezentarea prin mandatar a acestuia fiind permisă numai pentru depunerea cererii și a documentelor însoțitoare.”

11. **Articolul 14 va avea următorul cuprins:**

„Art. 14. — (1) Administratorul efectuează plata sumelor aferente drepturilor participantului/beneficiarului din contul fondului de pensii facultative:

a) în contul bancar al participantului sau al fiecărui beneficiar, după caz, consemnat în cererea scrisă; sau

b) în contul unui furnizor de servicii poștale, în vederea transmiterii de către acesta a sumelor convenite participantului/beneficiarului, prin mandat poștal.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. b), administratorul întocmește documentația necesară pentru plata sumelor către

participant/beneficiar și o transmite furnizorului de servicii poștale, în termenul prevăzut la art. 16 alin. (1).”

12. **La articolul 15, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 15. — (1) La data efectuării plății, administratorul fondului de pensii facultative transmite către participant, pe suport hârtie, prin servicii poștale, o informare cu privire la contravaloarea activului personal net convenit participantului.

(2) La data efectuării plății, administratorul fondului de pensii transmite către beneficiar/beneficiari, pe suport hârtie, prin servicii poștale, o informare cuprinzând următoarele informații:

a) contravaloarea activului personal net al participantului decedat;

b) suma convenită beneficiarului căruia i se adresează informarea.”

13. **La articolul 16, alineatele (1) și (3) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 16. — (1) Plata sumelor convenite participantului/beneficiarului se efectuează în maximum 10 zile lucrătoare de la data depunerii cererii de plată.

(3) Suma care urmează a fi plătită către participant/beneficiar se calculează având la bază ultima valoare unitară a activului net, calculată și raportată de administrator și de depozitar în ziua precedentă zilei în care se face plata, din care se scad deducerile legale, iar anularea unităților de fond aferente plății contravalorii activului personal net al participantului se efectuează la aceeași dată.”

14. **Articolul 20 va avea următorul cuprins:**

„Art. 20. — Calitatea de participant la fondul de pensii facultative încetează la momentul efectuării plății reprezentând contravaloarea activului personal net, iar anularea unităților de fond aferente plății contravalorii activului personal net al participantului se efectuează la aceeași dată.”

15. **Articolul 21 va avea următorul cuprins:**

„Art. 21. — Administratorul are obligația să păstreze și să arhiveze istoricul operațiunilor participantului de la prima contribuție și până la plata contravalorii activului personal net, împreună cu documentele aferente acestora, în conformitate cu prevederile legale.”

16. **Articolul 22 va avea următorul cuprins:**

„Art. 22. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) neefectuarea sau efectuarea cu întârziere a plății sumelor aferente participantului/beneficiarului conform prevederilor art. 9, art. 13 alin. (4), art. 14, 16 și 17;

b) netransmiterea informării/istoricului operațiunilor către participant/beneficiar conform prevederilor art. 15;

c) neadministrarea în mod corespunzător a activului personal al participantului aflat în situațiile prevăzute la art. 93 alin. (2) lit. a) și la art. 94 lit. b) și c) din Lege până la data efectuării plății unice a drepturilor convenite participantului/beneficiarului;

d) nerespectarea celorlalte dispoziții prevăzute în prezenta normă.

(2) Săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la alin. (1) se sancționează în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, respectiv art. 120, art. 121 alin. (1) lit. k), alin. (2)–(7), (9) și (10) din Lege.”

Art. II. — (1) Prevederile prezentei norme se aplică și în cazul cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei norme ale participanților/beneficiarilor care au depus la administratorii de fonduri de pensii facultative documentele pentru plata drepturilor convenite.

(2) Administratorii întreprind demersurile în vederea soluționării situațiilor prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezentei norme.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

